

SLOVENSKI NAROD.

izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrto leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrto leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrto leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Bramba nemških interesov na Češkem.

V tem ko se potegujejo Nemci na Češkem za politične in narodne predprave z določnimi zahtevami, delujejo na vse pretege mej množico narodov, in jim ob jednom dohaja pomoč tudi od drugod. Mnogo rečij jim je itak ugodnih, takó da se približujejo svojemu cilju, kljubu temu, da se jim Čehi še upirajo.

O nemškem novinarstvu ni treba omeniti ničesar, ker to deluje z velike večine skozi in skozi za češke Nemce. Da, mnogo je nemških novin, ki živé jedino ob prepiru mej Čehi in Nemci. Mnogo teh listov je nalašč osnovanih za vzdržanje tega prepira, in zopet je mnogo takih, ki bi ne vedeli kakó polniti svoje predale, ko bi jim ne dohajalo gradivo od dne do dne, s katerim ščuvajo proti Čehom. Židovske novine bi si morale izmisliti drugovrstnih bojev, ko bi se sporazumeli Čehi in Nemci. V gmotnem interesu židovskih novin je torej, da se boj ne pretrga, in ker imajo novine upliv bolj ali manj celó na voditelje in ne samo na množico, je umevno, da celó novine nemške zavirajo in slabijo voljo do sporazumljenja.

Prenavno bi torej bilo pričakovati, da bi se taki listi udali ali celó sami ob sebi prigovarjali nemškemu voditeljem, da bi se pogajali s Čehi za sporazumljenje.

Nemci bi se morali najprej osvoboditi od židovskega novinarskega upliva, predno bi jim bilo verovati, da se hočejo poprijeti z zaresnostjo imenovanega pogajanja.

Tudi o zunanjih ugodnostih za Nemce ni treba ničesar navajati, ker so stvari preveč znane in se vedno ponavljajo. Najugodniše je za Nemce to, da jim pomaga država vsled lastne zaresne ali pa samo ukoreninjene potrebe in navade. Tu in tam si je država prilastila nemščino kot posrednico mej vlade in državljani, in nenemški narodi se sami ne ustavljajo tem navadam in bistvenim in nebistvenim potrebam.

Narodi niso prišli še do tega, da bi skupni jezik omejili za potrebe, ki jih odobrujejo po največ iz tehničnih pogledov. Dokler tega ne storé, ima osrednja vlada toliko prostosti v izvrševanju

temeljnih državnih zakonov, da seza brez ovir v kroge, kjer mora nemščina škodovati dotičnim ne nemškim narodnostim.

Čehi sami se tu sučejo v slepem kolobarju, in organ češkega kluba se je prilično izrazil, da vlada naj skrbi sama, kakó vzgoji uradnike, večče nemškega jezika. Ako je to dovoljeno osrednji vladi, tudi ko bi kak organ ne dajal jednekega sveta, potem ji mora biti dovoljeno, da tudi preseza meje v tem oziru. Sosebno ima vsled take logike naučno ministerstvo, rekli bi, neomejeno svobodo. In takó vidimo, da to ministerstvo bogati jako intenzivno ministerijalne akte tudi s takimi razglasi in ukazi, ki določujejo in uvajajo nemščino od najvišjih do najnižjih šol.

V tej svobodi tiči stalna nevarnost za razne nenemške narodnosti, in Čehi so nelogični, če se upirajo a priori državnemu jeziku, če ob jednom ne omeje s pomočjo drugih narodnostij tudi vladi dotične oblasti, nemščino širiti po šolah, kakor se njej dozdeva.

Narodi nenemški ne bodo mirni, dokler se ne stavijo določne meje nemščini v državi.

Čehom nič ne pomaga, da sklepajo v deželnem zboru Praškem o srednješkolskem jezikovnem pouku, če pa ima naučno ministerstvo svobodo in pravico take sklepe prekriževati in omejevati v pravem ali neopravičenem interesu skupnega jezika. Nevarna je Čehom tudi in sosebno ta svoboda naučne osrednje oblasti, ker ista oblast deluje s tako prostostjo popolnemu v zmislu onih Nemcev, ki se na Češkem nečejo pogoditi v zmislu pravičnosti in varnosti za češki narod.

Ako naučno ministerstvo namerja dati po moravskih čeških srednjih šolah več pouka v nemščini, kakor se je bralo te dni, je to ne samo na škodo češke narodnosti, ampak zmanjšuje tudi verjetnost, da bi se Nemci hoteli sporazumeti. Kar jim samo ob sebi doleta, za to ne potrebujejo pogodeb ali celo mere odškodnin! In kdo more biti Čehom porok, da se ne bo tako postopanje ponavljalo ne samo bolj, ampak še intenzivneje, nego doslej! Dokler se torej ne določi, kaj zahteva v resnici skupni državni interes, bo tudi vlada brez

odgovornosti postopala in na najvišjem mestu bi se ji nikakor ne upirali iz umevnih vzrokov.

Ista nevarnost pa preči tudi drugim Slovanom v še povečani meri.

Nemci po vsem tem torej laže čakajo, tudi ko bi na skrivnem ne poštevali še drugih nad in ugodnih razlogov za svoje interese.

Poleg vsega tega delujejo kaj marljivo v narodnogospodarskem oziru. Znano je že, kakó so začeli češke delavce in služabnike zatirati in odmetati, ker se bojé da bi se ti tu pa tam množili po nemških tovarniških krajih, trgih in mestih. Glavni vzrok pa je v tem, da hočejo Čehi tudi gospodarski spraviti v svojo zavisnost ali jih slabiti s prevago gmotnih interesov tudi politično. Schönerer naravnost naznauja, da se je treba narodnogospodarski utrditi. On je tudi dosleden in deluje za osvobojenje nemškega naroda ne samo od židovstva, ampak tudi od slovanskega življa, ki je njegovemu programu na poti. Z gospodarsko zboljšanimi razmerami namerjajo Nemci, sosebno na Češkem, doseči dejansko ločitev od slovanskih sosedov.

Za ta del so Čehi zopet v nevarnosti, da jih Nemci ne prehvapijo. Takó se hočejo Nemci popolnem ločiti od deželnega kulturnega sveta, čeravno deluje ta v interesu celega kraljestva, torej tudi za Nemce. Poslednji so že letos zahtevali, da naj se razmerna vsota odvzame tej ustanovi ter naj se odloči nemškemu analognemu društvu, katero skrbi jedino za Nemce. Poleg te „Nemške kmetijske osrednje zveze“ hočejo Nemci osnovati ravno zdaj tudi „Nemško obrtno zvezo“ in namerjajo izbaciti češke mlade moči, ki so se hodile učiti in delati mej Nemce, ter hočejo sprejemati v obrtne nauke in službe zgolj nemške fante in dekleta. V ta namen si snujejo Nemci na Češkem strokovnjaške liste, knjižnice, obrtni muzej, poslopja za delo iskalne obrtnike in za prenočišča ter pomnožujejo hranilnice za obrtnike.

Vrhu vsega tega pa delajo za nemštvo neprenehoma politična in narodna društva, telovadna in pevska društva. Časniki so v vsakem kotiči in poučne knjižnice razpošiljajo po 5 kr. narodu na vse strani. Narod pripravljajo na vso moč in z zavestjo delujejo nemški voditelji v zmislu: da morajo

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins, poslovenil J. P.—ski.)

Dveindvajseto poglavje.

(Dalje.)

Ko pa je bila pravo pot jedenkrat poravnala ter jo vestno nastopila, kazal je nje značaj neko krepkost, stanovitnost in spoštovanje sebe same, ki so s pomočjo krščanskega nauka obetale, da bode, naj velja kar koli, zvesto in vestno do konca po njej hodila. „Izvolila sem,“ mislila je, ko se je samo sebe osrčevala ter se otesala grenkih in malosrčnih sanjarij, ki so se bile polagoma nje duha polastile. „Če me Dudley v resnici ljubi, lahko mi zaupa; če ne — a nečem misliti, da je to mogoče — pa dobro ve, kako sem se veselila potovanja. Veroval bode, da me ni mali vzrok tu zadržal. Vrnivši se lahko prepriča o resnici. V tem času pa nečem srčnosti izgubavati ter brezhasno tožiti.“

Da bi se popolnem umirila, ravnala se je po dobro jej znanem navodu gospe Herbertove ter se

pečala z raznimi opravili; najprej je jela, akopram nerada, odgovarjati na mnogobrojne liste raznih součenk. Napenjala se je na vso moč, da bi veselostno pisala; res mlade prijateljice niso v nje poročilih nahajale ničesa, kar bilo bi pričalo o razmerah, v katerih so bila pisana. Le gospa Herbertova, ki je vse čitati smela, je precej opazila, da so se nekđaj toli nauđušeni popisi mestnega življenja popolnem umaknili srčnim in ginljivim spominom na nje šolske dneve; potem je slutila, da Mabelo ne veseli več mestno življenje in da zopet hrepeni po priprostih veselicah otročjih let in kmetskega življenja.

Večkrat je tudi Mabel skušala, da bi tej izkušeni prijateljici zahvalila se za ravnokar najdeno dragoceno darilo. Rada se bi bila izrekla, kako srčno hvaležna jej je za vso nje ljubezen in za vse dobre svete; rada bila bi nje srce razveselila z zagotovilom, da nauki, v mladosti od nje vsprejeti, imajo jo voditi v deviških letih. A vsakrat ustrašila se je težav, katere bi jej tak list pouzročeval; in naposled je odložila pero vsa obupana, da bi sebi sami zadostila. Hvaliti se ni smela s sklepi, katerih še ni bila z dejanji potrdila. Bala se izdati skrivnost svojega nemira in svoje nesreče, tudi ni smela razodeti slabostij Henrikovih, ko je odgovarjala gospe

Herbertovi, ki se je z raznimi vprašanji srčno za njegovo blagostanje zanimala. Zato je to težavno dolžnost za trenotek popolnem odložila.

Ob dveh se je gospod Vaughan vrnil domov, da bi o tej rani uri obedoval, kot je bil po leti navajen. Henrika ni bilo. Mabel, očetu nasproti sedeč, ustrašila se je izvenredno skrbnega in zmogčenega njegovega obraza. Molčal je bolj nego navadno, ter je le jedenkrat mej obedom za hip otrese se raztresenosti in še takrat jej prav na kratko opomnil: „Draga moja, prav osamela si. To je tebi pač zelo neprijetno. Nadejam se, da v malo dneh odpotujemo.“

Mabel je odgovorila, da je pripravljena oditi ali pa ostati, kot se mu najboljše zdi. In dalje nista o tem govorila. Ko pa je bil hlasmoma odjedel, ustal je, da bi se v kupčijsko pisarno vrnil.

Vreme je bilo zapeljivo, Henrika ni bilo bližnje ure pričakovati in zato se je Mabel ponudila očetu, da bi ga nekoliko pota spremljala.

Ves raztresen jej je privolil ter je nepotrpuo hodil po prehodu gori in doli, dokler se ni bila za sprehod napravila. Došlo je le molčal ter bil toli v se zamišljen, da je Mabel že skozi več ulic šla mimo njega in vender ni besedice izpregovoril. S

biti pripravljeni za vsak slučaj in za vse. To daje Nemcem na Češkem pogum, Čehom samim pa je tudi s te strani pomisliti, kakó rešijo kmalu sebe in druge Slovane, katerih osoba je tesno združena z osodo češkega naroda, na prvem mestu pa Čehov češkega kraljestva. Ypurej.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 23. junija.

Državni zbor snide se v drugi polovici septembra. Dovolil bode provizorični budget, volil v delegacijo ter rešil nekaj manjših stvari. Delegaciji se snideta v oktobru in bode ta precej dolgo zborovali. Deželni zbori se pa letos snidejo še le v decembru.

Češki poslanec Vašaty je na shodu volilcev v Kasejovici pojasnjeval, kake koristi bi imela Avstrija, ko bi se zvezala z Rusijo. Avstrija bi lahko za polovico ali pa še več zmanjšala stroške za vojsko, pa bi se jej vendar ne bilo treba bati za svoj obstanek. Vašaty je pa tudi ostro grajal postopanje češkega kluba.

Pri volitvah na **Ogerskem** vrše se vsakeršne nerednosti. Vlada napenja vsa sredstva, da zmaga. Tako je v Kapošvaru kandidat opozicije dobil tri glasove več, nego trgovski minister, pa vendar je volilna komisija proglašila, da je minister voljen. Po zmotnjavi je 20 glasov, oddanih za opozicijskega kandidata, pristela ministrovim glasovom.

Vnanje države.

Srbski oficijozni listi konstatujejo, da z veseljem italijanski, francoski, nemški in ruski listi pozdravljajo Rističev ministerstvo in obžalujejo, da avstrijsko časopisje nema tačega zaupanja v novo srbsko vlado. Protiavstrijskih demonstracij v Belem gradu v resnici ni bilo. Nekateri neredi so prozročili pristaši prejšnje vlade, da bi novemu ministru napravili neprijetnosti. Avstrijske časopise svare, da naj vsega ne verjemó, ter izražajo upanje, da bode kmalu Avstrija dobila drugo mnenje o srbski politiki.

Če je verjeti Carigraskemu dopisniku „Pol. Corr.“, je Rusija pripravljena na svoje predloge o rešenju **bolgarskega** vprašanja nekoliko premeniti. Ruska vlada baje želi, da bi vlasti nastavile jednega samega regenta nebolgarske narodnosti, kateri bi pa ne bil kandidat za prestol. Vladal bi le tako dolgo, da bode voljen knez. Regent bi razpisal nove volitve za veliko sebranje, v tem bi se pa velevlasti sporazumele o volitvi novega kneza. Bolgarska vlada je pa naznanila uradno turški vladi, da zavrača vsako kombinacijo, katera se ne ujema s sedanjim političnim položajem v Bolgariji. Hkratu je pa zadržala Porti, da se ni bati, da bi se zaradi sklicanja sebranja kako motil red.

Vest, da je **Bolgarija** pomnožila straže na srbski meji, je izmišljena. Odnosaji mej Srbiji in Bolgariji so še vedno prijateljski, nova srbska vlada Bolgarom neče napravljati nikacij težav.

Rusko finančno ministerstvo bode pregledalo vse trgovske in brodske pogodbe z drugimi državami. — Vedno se ponavljajo vesti, da odstopi minister Giers. Sedaj se govori, da bi car rad grofu Tolstemu izročil vodstvo vnanjih zadev. Slednji pa ne mara prevzeti vnanjega ministerstva, ker je že star in bolehen.

Turški vladni krogi mislijo, da Rusija zbira vojake na armenskeji meji, da bi si prisvojila kak del Turčije v Aziji, ako Turki definitivno odstopijo Angliji ciprski otok.

Govori se, da je staljšče sedanjega **turškega** ministerstva jako omajano. Nedavno je bil sultan vsprejel v avdijenci Sajd pašo, pred par dnevi je

strahom je tudi zapazila, da se je njegova postava še bolj sključila in da se hode ves trese. Zapustila ga je na oglu ulice, ki je k bivališču vdove Hopove držala. Ko je tja šla, da bi o Rozi kaj poizvedela, žalovala je močno, da se je oče toli postal in toli oslabelel, ko je vendar še pred kratkim bil dovolj krepak; zato se je sedaj tembolj veselila ter bila tembolj zadovoljna s seboj samo, da ni premo nasprotno njegovim željam ravnala.

Roza se je močno zaveselila, ko jo je zagledala; tudi Lidija, ki je v prodajnici ravno kupca odpravljala, radovala se je toliko, da je komaj napravila priproste račune, katere jej je nje opravilo nakladalo. Od nepozabljivega sprehoda v kočiji ni bila več pri Rozi, akoprav ji je marsikatero dobroto izkazala. Hvaležni bili so jej za vse, najbolj pa za oni sprehod.

„Od onega časa je bolj vesela in bolj zdrava,“ vskliknila je mati s solznimi očmi, „in tako srečna.“

„Gospica Mabel,“ zaklicala je razvneta Lidija, „to je bilo krasno; kako vendar ste se na to zmislili? Napol jo je ozdravilo! in ona ljuba dečka — bila sta toli vesela, kot bi se že nikdar ne bila vozila, in vse zbog Roze. No vite jo, gospica Mabel, kako je sedaj vesela.“

pa Chaireddin paši podelili veliki tra k Medždije-reda z zvezdo v brilantih. Sajd in Chaireddin bila sta že velika vezirja, zategadelj ugibljejo, da morda sultan kateremu teh dveh namerava dati veliko vezirstvo.

O sporazumljenji mej **italijanskim** kraljestvom in papežem je zopet vse tibo. V Vatikanu se nekda v tej zadevi nečejo prebiteti, italijanska vlada pa tudi misli, da stvar še ni tako nujna. Kakor se govori, mislijo v Vatikanu, da se sporazumljenje drugače ne dá doseči, kakor če se sporazumeta papež in italijanski kralj sama. Zbornica bi se potem razpustila in pri novih volitvah bi zmagala katoliška stranka, ker bi cerkev porabila ves svoj upliv. Nova zbornica bi tedaj rada pritrdila tacemu sporazumljenju.

Dopisi.

Iz Gorice 22. junija. (Znamenje italijanske kulture). Goriški Lahi se posmehujejo slovenski robotosti in odtegujejo Slovincem ravnopravnost v uradu in šoli s tem, da se sklicujejo na svojo „avita cultura“, na svoj razviti jezik na italijansko umetnost. Pozabljajo pa, do katere stopinje so si sami v sedanji dobi prisvojili te zgodovinske prednosti, in sosebno nečejo vedeti ničesar o tem, koliko so oni mej nižjim narodom razširili in zacepili te toliko hvalisane kulture.

Človek in narod vendar samo toliko veljajo, kolikor so v sedanjosti sami vredni; saj, če se na pravo oziramo, vidimo, da hudodelea ne sodijo po tem, kar je bil njegov oče, tudi če je bil zgled pravičnosti, ampak potem, kakor se je vedel hudodelec sedaj. Giordano Bruno, Rafael in Galilei Lahom nič ne koristijo, če se v sedanjosti ne prizadevajo, da bi bili uzor v pravičnosti, umetnosti in vednosti. Kako so Lahi prvičini nasproti Slovanom, je že s tisoč in tisoč vzgledi in dejstvi dokazano. Kako pa isti Lahi goje umetnost v mestih, katera imenujejo svoja, dokazuje najbolj še mesto Gorica.

Gledališče imajo samo tedaj polno, kedar je možno po italijanski demonstrovati; to se vrši navadno tako, da jim ne more državni pravdnik z lehka do živega. Gledišča polnijo potem največ še ob prilikah, da kako laško umetniško ali literarno osobo povzdigujejo. Ob drugih prilikah je tudi in še sosebno Goriško gledališče prazno ali pa tako malo obiskano, da jo gledališčne družbe pred obrokom popihajo zopet v obljubljeni deželo, od koder jih vabijo agitatorji. Navadno imajo tu društva izgubo, katero je treba potem poravnovati drugim potom. Ali ste že kedaj slišali, da bi se napovedavale za gledališčne igralce ne, kakor bi bilo naravno, gledališčne predstave, ampak koncerti, za katere je treba iskati moči za naj udov dotičnih gledališnih društev? In vendar se je to prigodilo v Gorici, ki jo toliko poblašujejo z italijansko kulturo!

Poglejmo pa, kaj se zdaj godi v isti Gorici. Tu so zdaj „majorinete“, kjer se vidijo „Harleini“ ali „Fakanape“, reči, ki so za otroke, v kolikor so nedolžne. Ali glejte! Gospoda odrasla, imenitna in neimenitna se gnete v to „gledišče“, Podjetnik bo imel dobro obrt, dobro kupčijo skozi celo poletje.

Torej je laška sposobnost za kulturo na otroški stopinji; to je dejstvena kultura, in s te stopinje je treba soditi laško mišljenje in čutenje,

Videla se je res spremenjena. V malem obrzku se je izražovalo nekaj, česar Mabel prej še nikdar ni bila opazila.

Izražovalo je neko notranjo radost in zamaknenost, neko predčutje bodočega velečastva.

„Gospica Mabel,“ rekla je Roza s tenkim mirnim glasom, ko je bila mati odšla ter se Lidija v prodajalnico vrnila, bolje se pač ne počutim; a obhajajo me ves dan toli lepe misli in vso noč toli lepe sanje. Vem, da ne bodem več dolgo živela, a ločitve se nikakor ne strašim. Oh, gospica Mabel, če je božja zemlja toli krasna, kako krasna so pač nebesa!

„Zemlja je pri vsem tem le dolina solza, kaj ne Roza?“ rekla je Mabel vzdihnivši.

Po Mabelinem glasu je otroka uho izpoznalo nje razpoloženje duše; in polna srčne skrbi obrnivši se k njej rekla je: „Kaj vi imenujete zemljo solzno dolino? Kaj ste vi tudi utrujena božjepotnica? Kaj je vaša pot mračna? Jaz sem mislila, da vaša pot je zmeraj svetla kot jasno solnce.“

„Oh Roza!“ rekla je Mabel pogledavši v sliko, po katerej je Roza vedno prilike posnemala, „jaz prav nič ne vidim svoje poti, in gost črn oblak plava mi nad glavo.“ (Daje prih.)

kjer ni hudobije vmes, tudi v drugih pogledih. Potem pa naj se baha laška agitatorska gospoda, da je od nje sukano laško in polasčeno prebivalstvo na višjej stopinji, nego pa oni slovenski rod, ki zabaja k čitalniškim in bralniškim veselicam v slovenski obliki.

Drugi dokaz kulture na otroški stopinji dajejo v Gorici Lahi s tem, da ne morejo ljudstva hujskati proti Slovincem, če ne polnijo svojega lista „Freccia“ z nizkim furlanskim narečjem, kakršno je v Gorici jako spakodrano v navadi. In v tej popačeni govorici je večina lista počeckana; razloček mej duhom Fakanape in Freccie je jedino ta, da oni duh je bolj ali manj otroško nedolžen, v tem, ko veje v listu duh sprijenega otroka. Vsekako ni zavidati Lahom te kulture, ne na ono, ne na to stran.

In ko bi mi hoteli biti poredni, bi dokazali, da Lahi sami pripoznavajo slovenskemu jeziku še celo več vrednost, nego nemškemu in laškemu. V Gorici so laški fantje namreč osnovali ravno zdaj društvo, vsled katererega se zavezujejo, da bodo sami sebe kaznovali, ko bi spregovorili kako nemško ali slovensko besedo. Za prelomljenje te obvezanosti plačajo pa razni davek: za vsako ušlo nemško besedo 2 kr., za slovensko pa štiri krajcarje. — Iz tega je brez vsake hudobije jako logično sklepati:

1. Laščina in italijanščina v obeh te mladine ne velja čisto nič, ker jim je dovoljeno govoriti brez kazni celo pokvarjeni Goriški dialekt najslabejše vrste.

2. Če primerjamo, da hočejo plačevati za slovenske besede dvakrat toliko, ko za nemške pojedine izraze, je dokazano, da cenijo slovenščino dvakrat toliko ko nemščino in v primeri z laščino celo trikrat toliko.

Slovincem bi mi iz laške doslednosti samo priporočali, da ne bi plačevali oni blaga iz laških rok dražje, nego plačujejo Lahi slovensko blago, ampak popolnem nasprotno. Naj se Slovenci organizujejo tako, kakor Lahi za kupovanje besed: da bodo Lahi tudi blago iz slovenskih rok višje cenili in kupovali. Tako naj se zgodi!

Z Bleda 22. junija. [Izv. dop.] Pritožbe o slabih cestah so sicer dandanes sploh na dnevnem redu, nikder pa ne tako opravičene nego tukaj na Bledu. Ako inamo vreme lepo, je zrak kar gost, da bi ga rešetal lahko od samega prahu, če pa dan dolgo dežuje, bi kmalu v blatu pogreznil se. No, pa prah in blato to sta dve reči, ki se dasta z malimi stroški omejiti skoro na nič. Z veseljem gledamo delavce družbe za olepšavo kraja cesto škropiti o solčnih dneh, o deževnih pa blato grabiti raz njo.

Prepričani smo, da bo tudi občina sedaj, ko ima za zboljšanje potov vrlo vnetega načelnika, vse mogoče storila v prid in korist tako domačinov kakor gostov.

Žal, da te lepe nadeje ne moremo gojiti tudi na druge prepotrebne stvari, v prvi vrsti na preložitvev okrajne ceste proti Gorjam, katera sedaj vodi, nevedna svojega imena, v velicih ovincih in strašnih klancih skozi vrsto hiš, ki se komaj vas imenovati more. Ta pot je deloma tako ozka, z nerednimi hišami, zidovi in plotovi omejena, da se le v gotovih krajih in s težavo in vedno nevarnostjo dva voza srečati moreta. Za popravo tega pota se ne zmeni živ krst, ne ta, ki mu je kot okrajna cesta odmerjena in ne hišnik, pod čegar okni je, in tudi odbornik okrajnega cestnega odbora kot nadzornik tega kosa ne. Vse je skopano in razdrto, debelo kamenje se valja okolu v skušnjo trdnosti voz in obutal mimoidočih.

Da ostanem natančen, ne smem zamolčati, da se po tem potu, kakor v obljubljeni deželi med in mleko, tukaj pa gnojnica in druga nesnaga cedi iz ob robu stoječih hlevov, svinjakov in stranišč. Vse to napolnuje v poletni vročini okolico s svojim parfumom, za katerega pa nema vsak živcev ustvarjenih.

Z veseljem smo torej čuli, da je občinsko predstojništvo pretečeno leto lotilo se misli in predpriprav, da bi se okrajna cesta preložila za vas in se tako ognila tesnobi, hudim klancem in vsem drugim neprilikam. Slavni deželni odbor je tudi, uvidevši potrebo občin, v to zdatno podporo dovolil. Mislili smo, sedaj bo v kratkem bolje, a varali smo se. V tistem času so pretékli dnevi okrajnemu cestnemu odboru radovljiskemu, pod čegar delokrog tudi mi spadamo. Od vseh strani našega okraja so šli ve-

ljavni možje doli v malo mesto in so volili nov cestni odbor. Ko so se pogledali in spoznali, razvideli so, da je velika večina za gaslo „varčnost“, z drugo besedo, da se nič ne popravi, nič ne zboljša in to, kar je, prepusti propadu. Cestni odbor je hodil okolu naše ceste, kakor maček okolu vrele kaše in od kar je cestni odbor tudi jednega našega sovaščana v svojo sredo dobil, bilo je vse skupaj zapalo. Iz te otrpnjenosti zadeve niti naše občinsko predstojništvo zbuditi ne more, kakor si tudi prizadeva. Tisti odbornik, ki poleg malega števila nezadovoljnejšev novo cesto zavira, ima po naključji hišo pri cesti in brinjev vršiček pod streho in ker misli, da bi preložitev ceste utegnila njegovi obrti škodovati, dela na to, da ostane vse pri starem. Kamenje na cesti je dobro, da se podtakne kolo v bregu počivajočega voza in gnojnica je kmetski „parfum“.

Zaradi jednega človeka mora trpeti večina prebivalcev, mora mučiti vsak dan svojo živino ter vozovje pokončevati po nemarni poti, ki je bolj plazuna nego kaj družega podobna.

Ni ga tedna, da bi se kaka nesreča ne pri merila. Ali kacega človeka kje pritisne, ali se kak voz razbije ali plot polomi ali kaj družega pripeti. — Ravno včeraj nekemu Leškemu vozniku ni mogel konj teškega voza udržati, razbil si je „legnat“ ob zidu Volbenkove hiše in ubogi gost, ki je v kočiji bil, se je tako pretresel in prestrašil, da so ga morali z vodo in jesikom močiti, da se je oživel. Dobro bi bilo, dokler se cesta ne popravi, ko bi „Slavija“ agenturo v znožji klanca odprla, da bi ondi mimo hodeče, njih živino in vozovje zavarovala.

Mi mislimo, da je tukaj obotavljanje in čakanje na nepravem mestu. Da se nekaj mora storiti, je jasno. Ker se stara cesta ne da tako popraviti, da bi ustrezala zahtevam današnjega časa, ne ostaje družega, nego preložitev, čim preje tem bolje.

Na par stotakov se pač ne sme gledati, posebno v naši občini ne, toliko moramo storiti, da nas ljudje ne bodo zasramovali. Vsak obiskovalec naj pride od katerega koli vetra, se ne more prečuditi krasni naravi, pa le naravi, družega se mu ne zdi občudovanja vrednega. Žrtvujmo torej sami, kar koli treba, da se izpelje nameravani načrt ter se potegne okrajna cesta iz Zagoric sem v sredino Grada. Mi ne tajimo, da bi stroški res ne bili veliki, pa tu naj nas nikar ne plaši, ker bomo stroške v malo letih pozabili, koristi bodo pa še naših otrok otroci uživali. Ko bi na pr. nova cesta pri požarne brambe shrambi zavila se na polje in polagoma brez vidne napetosti skoro prišla pred Štofkom v Grad, bi bil svet na obeh straneh za nove stavbe neprecenljive vrednosti, zato naj bi vsak tamošnji posestnik svet kar zastoj ponudil, kajti kar je danes 100 gld. vrednega bilo, bi jutri ako je preložitev ceste gotova, 1000 in še več stalo. Ako se uresniči ta cesta, ne bo peljala v malo letih mimo njiv, ampak mimo lepih vil in prijetnih vrtnih nasadov, kateri bodo pač bolj oko razveseljevali, kot sedanja gnojišča v spodnjem delu vasi.

Domače stvari.

— (Osobne vesti.) Davkarijski kontrolorji gg.: Josip Povoden, Matija Schechel, Ivan Meindl, Fran Kager, Eduard Kastelic, Kristijan Bleiweiss, Otto Adamovič, Štefan Zwiirn, Ivan Rottenbacher, Fran Pronnegg, Josip Thoma, Fran Ozermak in Gustav Terzaghi imenovani so davkarji; davkarijski pristavi gg.: Ivan Strgar, Karol Hofbauer, Fran Vidovič, Fran Ruess, Ludovik Hollwöger, Konstantin Milion, Ernst Bouvier, Josip Spohn, Karl Pohl, Rihard Karner, Otto Leeb, Heliodor Nagy, Adolf Clausnitz in Julij Juh davkarijskimi kontrolorji na Štajerskem.

— (Premembe v Lavantinski škofiji.) Umrl je g. Anton Merčnik, župnik v Št. Ilji v Slov. goricah v 45. letu. — Provizorjem za Št. Ilj imenovan je tamošnji kaplan g. Fran Murkovič.

— (Mrtvoud) je zadel včeraj dopoldne c. kr. računskega nadsvetnika Frana Suyerja v 66. letu. Pokojnik bil je večak v računovodstvu in jako priljubljen v krogih mestnega prebivalstva.

— (Kumica) zastavi slov. del. pevskega društva „Slavec“ bode preblagorodna baronica Winklerjeva, soproga gospoda deželnega predsednika, katero bode pri slavnosti namestovala blagorodna gospa Murnikova, soproga cesarskega svetnika J. Murnika.

— (Gg. društveniki Pisateljskega društva) naj se račijo oglasiti, za ustopnice k obedu pri Tomanovi slavnosti v Kamnigoric pri tajniku gosp. prof. Raič-i ali pri kustosu Ljubljanske čitalnice. Posebno vabilo se ne bode razpošiljalo. Odbor.

— (Kres.) Sokol priredi pri ugodnem vremenu dne 23. junija t. l. na predvečer sv. Janeza Krstnika kres na Rožniku. Kres, staroslovanska šega, je jedini še vidni znak, ki družji vse grane slovanskega plemena v jedni misli, koje vzvišenosti ni treba poudarjati. Povsod, kjer bivajo naši bratje, plamte na ta večer kresovi proti nebu, naznanjajo svetlo, da Slovan štuje šege svojih pradedov i da ne zabi častiti spomin na prestare čase, ko še ni bilo razdora, želeč, da bi se zopet vrnila srečna doba bratske sloge i ljubezni. Spominjajmo se i mi pri „Kresu“, da nam je najsvetejša dolžnost delati v to svrhu z vsemi svojimi močmi.

— (Razstavljeni) so v g. Kolmana prodajalnici na Mestnem trgu razni predmeti, katere je g. Kocmur, župan in poštar na Igu, na svojem dvamesečnem potovanju po orientu, v Jeruzalemu, ob Nilu in na Vezuvu nabral in jih misli pokloniti deželnemu muzeju Rudolfinumu.

— (Zastava delavskega pevskega društva „Slavec“) razstavljena v Rudolfinumu prtičnih prostorih, je krasen proizvod domače umetne veznine in na posebno čast gspdc. Förderlovi, kakor vsem sodelavkam. Zastava, 178 cm. dolga, 140 cm. široka, izdelana je na „moiré antique“ v narodnih barvah, tako, da je notranje polje belo, okrajek moder, rob pa rudeč. Na lici (avers) je mej bogato aplikovanimi zlatimi vezninami v sredi zlata lira, nad njo zvezda od briljant-zlata. Liro obdajajo krasno izdelane lipove vejice, okolu pa je v zlatih črkah napis: „Slov. delavsko pevsko društvo „Slavec“ v Ljubljani“. Pod liro vije se moder trak, čegar rudeči konec nosi napis „Svoji k svojim!“ Druga stran (revers) ima v sredi zlat ščit z delavskim grbom: dvoje sklenjenih rok, znamenje ljubezni in sloge, spodaj leteče kolo, znamenje napredka. Roki in kolo izdelane so tako izborno, kakor da so naslikane. Ščit obdajajo lipove veje, pod ščitom pa je na modrorudečem traku napis: „V slogi je moč!“ Na straneh sta letnici 1884 in 1887, prva kaže ustanovitev društva, druga napravo zastave. Vsa zastava je v vseh svojih delih dogotovljena z izredno spretnostjo in solidnostjo, saj je gspdc. Förderlova v tej stroki prva v Ljubljani. Kdor se torej količkaj zanima za ta proizvod domače umetnosti, naj porabi priliko. Sedaj si lahko še vse do pičice ogleda, kar potem, ko se pritrdi na drog, ne bode več tako lahko mogoče. Na drog bode napravil g. Tratnik krasno zlato liro.

— (Osnovni odbor konsumskega društva) v Ljubljani sklicuje občni zbor, v katerem se bodo pravila tega društva presojala in potrdila, na 29. junija t. l. ob 2. uri popoldne v Schreinerjevo pivarno na sv. Petra cesti. — Odbor nadeja se obilne udeležbe.

— (Šišenska čitalnica) priredi v nedeljo 26. junija 1887 spomladansko veselico na vrtu Koslerjeve pivarne. Obseg: Petje, godba, streljanje in kegljanje za dobitke in različne ljudske zabave. Pri veselici svira skupna vojaška godba c. kr. pešpolka baron Kuhn št. 17. Pevski spored: 1. * * * „Potnica“, poje možki zbor. 2. „Lahko noč“ od dr. G. Ipavica, poje mešani zbor (nov). 3. „Slovanska pesen“ od dr. B. Ipavica, poje možki zbor z bariton in tenor solo (nov). 4. „Lovska“ od Fr. Gerbiča, poje triglasni ženski zbor (nov). 5. „Vojaci na poti“ od A. Nedveda, poje možki zbor. 6. „Pozdrav Bledu“ od dr. G. Ipavica, poje mešani zbor (nov). Godbeni spored: 1. Putnica. 2. Herold: Overture iz opere „Zampa.“ 3. Jos. Strauss: „Življenje mi je radost in ljubezen“, valček. 4. Petrella: Vojaški zbor Il Bivacco del opera „L' Assedio die Leida.“ 5. Robb: „Veni, vidi, vici“, potna polka. 6. Flotov: Aria iz opere „Zilda.“ 7. Verdi: Velika fantasia iz opere „Aida.“ 8. Zieher: „Nam to v krvi tiči“, polka mazurka. 9. Sollera: „Il genna ventura“, ouverture. 10. Bach: „Biseri“, venec pesni. 11. Strauss: „Georgine“, četvorka. 12. „Plesne promesse“, valček. 13. Stastny: „Stenograf“, hitra polka. 14. Gleissner: „Flora.“ Red pri streljanju: Streljalo se bo na 4 tarče, na 15 stopin daljave. Jedna serija, 5 strelav, velja 15 kr. Dobitki so: 12 krogov v 5. strelah dobo 1/4 gld. v srebru. 14 krogov v 5. strelah dobo 2/4 gld. v srebru. 16 krogov v 5. strelah dobo 3/4 gld. v srebru.

18 krogov v 5. strelah dobo 1 gld. v srebru. 20 krogov v 5. strelah dobo 1 1/2 gld. v srebru. Voditelj strelšča: gosp. E. Kaiser. Red pri kegljanju za dobitke: jedna serija, 3 lučavej, velja 20 kr. Dobitki so: 1. 1 cekin. 2. 4 gld. 3. 3 gld. 4. 1 gld. 5. 2 gld. Prvi 4 dobitki gredo po vrsti za največ kegljev. 5. dobitek pripade onemu, ki bo največ serij kegljal. Razdeljitev dobitkov ob 8. uri zvečer. Streljanje in kegljanje na dobitke prične ob 9. uri zjutraj. Pričetek veselice ob 1/4. uri popoldne. Ustopnina 20 kr., otroci plačajo 10 kr., p. t. društveniki Šišenske čitalnice so prosti. K obilni udeležbi vabi najljubneje Odbor.

— (Na Hrvatskem) vladna stranka tudi pri zadnjih volitvah se „srečo popravlja“. V ponedeljek bila je volitev v Ozlji. Po beležkah kontrolorjev dobil je kandidat opozicije dr. M. Derencin 81, Junković 79 glasov. Nadžupan nadzoroval je zabeleževanje oddanih glasov in dajal navode. Opozicijski kontrolorji neso smeli biti pri seštevanju glasov. Član volilne komisije, neki Sajko, ni hotel volilnega zapisnika podpisati in bil je takoj zaprt. 18 volilcev, ki so imeli legitimacijo občinskega urada, ni smelo voliti. Dr. Derencin ni smel govoriti. Mej volitvijo odpeljali so volilce iz Vivodine v ječo, ker so za Derencina glasovali. Poslancem bil je po teh premisah proglašen Junković in reklo se je, da je on dobil 85, Derencin samo 80 glasov.

— (Italijani slabi geografi.) V Trstu izhajajoči „Mattino“ ima v številki z dne 21. t. m. naslednjo notico: Iz Peterburga se dne 20. t. m. brzojavlja: Mesto Duna Szerdahely gori od včeraj na vseh krajih. „Mattino“ izvestno misli, da je nesrečno mesto Duna Szerdahely kje v Rusiji, kakor je lani Tržaški „Il Piccolo“, sploh „Il foglio delle disgrazie“ imenovan iz hrvatskega mesta Buma na pravil bil španjsko pokrajino.

— (Otetnina.) C. kr. deželna vlada je bratoma Janezu Novincu iz Godešič in Franu Novincu iz Škofjeloke, skupno priznala otetnino v trojnem znesku 78 gld. 75 kr., ker sta dne 10. aprila 1887 z nevarnostjo za lastno življenje otela Jakopa Svolska, Marijo Bertoncely in Ano Jereb.

— (Predstava na Vrhniki) dne 19. t. m. prirejena v čitalničnih prostorih izpala je izvrstno. Obžalovali smo le to, da se ni tudi kaka igra resnega vsebine predstavljala, ker se udeležuje pri nas skoro da ne sama inteligencija gledaliških predstav. No pa, ako tako vrli igralci nastopijo, kakršni so ta večer, mora vsaka igra ugajati in tudi so brez izjeme vse tri: „Ponesrečena glavna skušnjava“, „Ne kliči vruga!“ in „Popolna žena“. V prvi imel je glavno ulogo g. Borštnik ter je z vajeno rutino in vzgledno spretnostjo potujočega glumača „Prepelicarja“ predstavljala. Gg. Brak in Kocelj sta s srečnim posnemanjem in dobrimi maskami hlapca brez službe izvrstno pogodila. Gospodič. * * * pa vam je bila kot krčmarica, brdka in jezična, zelo všeč. V drugi igri treba spretnega komika, da more v vseh nuancah profesorja „Mladoviča“ slikati, g. Kocelj je s svojo komiko prouzročeval veliko smeha, gratulujemo mu na tem uspehu, ker uloga ta nikakor ne spada v njegovo stroko. Gospodič na Gostičeva je bila izvrstna „Ksantipa“, tem več priznanja vredno, ker ni vajena takih ulog. Gospodič. Zvonarjeva predstavljala je „Darinko“ jako ljubko, bila je krasna. Gosp. Danilo, sodnik „Lugič“, je kot ljubimec ugajal. Propala je torej v čitalnici Ljubljanski ta igra zaradi tega, ker ni bila v pravih rokah. „Popolna žena“ vrlo spretno pisana, dopala je povsodi, naravno torej tudi pri nas. Starega uradnika „Vrablja“ igral je gosp. Borštnik comme il faut, kar je toli več vrednosti, ker mlad mož tako naravno starega moža posnema. Nasprotje „popolne žene“ nam je gospodič. Zvonarjeva tako živo slikala, da jej ni kmalu para, gospodičina Gostičeva se je pa kot postarna služabnica „Minka“ izvrstno jezicala. Gosp. Danilo storil je iz „Pavla Zdrava“, kar izurjen igralec, komur uloga pristaja, storiti more. Ploska je bilo ob konci vseh iger obilo — a zasluženega.

— (Strela.) Pretekli torek peljali so se štirje kosci blizu Pragarskega domov. Strela udarila je v voz in ubila dva moža in oba konja. Ostala kosca sta težko ranjena.

— (Strela je udarila) 15. t. m. v na samem stoječo hišo Janeza Primožiča pod Jelovim brdom. Ogenj je uničil omenjenemu posestniku razen hiše še dvoje gospodarsko poslopje. Škode je 2260 gld. Pogorelec je bil pri banki Slaviji zavarovan za 600

goldinarjev. Ravno istega dne je trešilo v Leskovci v hišo Janeza Freliha. Ogenj so hitro pogasili. Frelih ima 200 gl. skode. Bil je tudi zavarovan.

— (Nesreča.) Včeraj ob 8. uri zvečer splašili so se konji tukajšnjega hišnega posestnika Boštjančiča najprvo v Trnovem, drugič pa blizu Viča v Mestnem Logu. Konja popadala sta potem drug na drugega v jarek poleg ceste. Spodaj ležeči konj se je zadušil, zgoraj ležečega so sicer spravili na noge, a je nekda malo upanja, da bi bil še kdaj za rabo.

— (Slovensko bralno društvo v Kranji) imelo bode 26. dne t. m. v društvenih prostorih občni zbor, katerega naj se, ker se bodo važne stvari razpravljale, udje kolikor možno v polnem številu udeležiti blagovole.

— (Vabilo) na I. občni zbor „Bralnega društva v Višnjigori. Spored: 1. Poročilo in nagovor tajnika osnovalnega odbora. 2. Prečitanje pravil. 3. Volitve odbora. 4. Prosti nasveti. Po sporedu: prosta zabava, pri kateri oskrbuje pevski del domači moški zbor. Častiti zunanji udje so uljudno vabljeni mnogobrojno se zbora udeležiti, ki bode v društveni sobi dne 26. junija (v nedeljo) točno ob 1/26 uri. Osnovni odbor.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 23. junija. Ob 12^{1/4} uri po noči bil ropar morilec Panec krivim spoznan in na smrt na vešalih obsojen.

Budimpešta 23. junija. Doslej izvoljenih 257 liberalcev, 41 zmernih opozicijonalcev, 75 nezavisnih, 9 izven strank, 9 Saksoncev, 11 protisemitov. Šest bode še ožjih, pet pa novih volitev.

Berolin 23. junija. Določeno je, da bode cesar v Ems odpotoval.

London 23. junija. Na včerajšnjem plesu avstro-ogerskega pomočnega društva bili prisotni cesarjevič Rudolf, princ Waleski, Ludovik Battenberg, Lordmayor, brata grofa Karolyi. Na otroški veselici v Hydeparku bilo 30.000 otrok, kateri so mimo kraljice korakajoč patrijotične pesni peli.

Pulj 22. junija. Ker je c. kr. eskadra končala ostre strelna vaje, odpluje na Reko, kjer ostane dva dni, potem se pa vrne naravnost v Pulj.

Pariz 22. junija. „Journal des Debats“ dementuje Reuterjevo izvestje, da je francoski veleposlanik v Carigradu zastran angleško-turške konvencije izročil kako pretečo noto.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (192-65)
za vse leto gl. 4.60; za pol leta
gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
22. junija.	7. zjutraj	736.06 mm.	14.6° C	sl. svz.	d. jas.	0.00 mm.
	2. pop.	735.32 mm.	20.6° C	sl. szh.	jas.	
	9. zvečer	736.98 mm.	15.4° C	sl. vzh.	jas.	

Srednja temperatura 16.9°, za 1.9° pod normalom.

Dunajska borza

dne 23. junija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gl. 81.30	gl. 81.15
Srebrna renta	82.55	82.40
Zlata renta	112.65	112.70
5% marena renta	96.85	96.70
Akcije narodne banke	888.—	8.6—
Kreditne akcije	282.60	283.30
London	126.40	126.45
Srebro	—	—
Napol	10.03	10.03
C kr. cekini	5.95	5.95
Nemške marke	62.15	62.15
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl.	129 gl. 25 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	163
Ogerska zlata renta 4%	101	90
Ogerska papirna renta 5%	87	95
5% štajarske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gl.	116
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	50
Kreditne srečke	100 gl.	176
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	105
Tramway-društ. velj. 170 gl. a. v.	230	75

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Bogu vsegamogočnemu je dopadlo, da je našega preljubega soproga, oziroma očeta, tasta in starega očeta, gospoda

FRANCA SUYER-JA,

c. kr. višjega računskega svetnika v p.,

v 22. dan junija, dopoldne ob 11. uri, 66 let starega, po kratki bolezni v boljše življenje poklical.

Pogreb dragega rankega bode v petek v 24. dan junija t. l. popoldne ob 5. uri iz hiše v Krojaških ulicah št. 5 na pokopališče k sv. Krištofu.

Svete maše za rankega se bodo brale v raznih cerkvah. (465)

Naj v miru počiva!

V Ljubljani, v 22. dan junija 1887.

Roza Suyer, rojena Škrjanec, soproga. — Evgen Suyer, c. kr. vojaški podgladnik, Dr. Albin Suyer, advok. kandidat, sinova. — Serafina Sajovic, rojena Suyer, hči. — Dr. Josip Sajovic, advokat, zet. — Josip, Rudolf, Ernestina in Evgen Sajovic, unuki.

Zahvala.

Za mnogobrojne dokaze toplega sočutja o priliki nenadne zgube in obilno udeležitev pri pogrebu našega nepozabljivega sina, oziroma brata

LAVOSLAVA BREGAR-JA,

učenca III. gimn. razreda,

izrekajo podpisani vsem udeležencem, osobito častitim gospodom profesorjem, gg. pevcem in darovateljem vencev najtoplejšo zahvalo.

V Ljubljani, dne 23. januarja 1887.

(465) Žaluoči ostali.

Ad št. 87. (461-1)
M. šol. sv.

Natečaj.

Na tukajšnji dekliški ljudski šoli je popolniti službo **podučiteljice**.

Tej službi pripada letna plača 500 gl. in pravica do postavnih službenih doklad.

Prosilke za to službo imajo svoje prošnje z dokazili o učiteljski sposobnosti za pouk v obeh deželnih jezikih in o dozdanjem službovanji, ako se nahajajo v dejanski učiteljski službi, potom predstojčega c. kr. okrajnega šolskega sveta vsaj do **25. julija 1887** uložiti pri podpisnem c. kr. mestnem šolskem svetu.

C. kr. mestni šolski svet v Ljubljani, v 21. dan junija 1887.

Prvosodnik: Grasselli m./p

Vožni listi za vožnjo po železnici in po morji v

AMERIKO

pri c. kr. konc. Anchor Line,
Dunaj, I., Kolowratring 4.

!Gostilničarjem na deželi!

prporočam razen eksportnega piva

prekuhano pivo

(Doppelbier)

iz pivovarne bratov Koslerjev v steklenicah po 1/10 litra. (462-2)

Zahtevajo naj se ceniki.

A. Mayer-jeva zaloga v Ljubljani.

VIZITNICE

prporoča

NARODNA TISKARNA

v Ljubljani.

BRATA EBERL

prodajata najboljšo in najcenejšo

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njihino stroko spadajoče blago.

(87-104)

LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4. LJUBLJANA.

Razglas.

C. kr. za mesto del. okrajno sodišče Ljubljansko daje na znanje:

Vsled prostovoljne prošnje dedičev Marije Jallen iz Ljubljane vršiti se ima

dne 2. julija 1887

ob 9. uri dopoldne v tusodni dvorani javna, od c. kr. deželnega sodišča Ljubljanskega zapuščinsko-oblastno dovoljena dražba njive, nabajajoče se v t. s. zemljiščnih knjigah pod vlož. št. 913 kat. obč. Brezovica, ki spada k zapuščini Marije Jallen in je cenjena 475 gl. 64 kr.

Upnikom zemljišča ostane zastavno pravo ne glede na kupno ceno, in prodajalci pridržé si osem-dnevni rok za odobravanje dražbe.

Zemljeknjižni izpisek in pogoji, zbog katerih ima osobito vsak ponudnik pred ponudbo položiti 10% no varščino in vsled katerih ima kupec plačati skupilo v 14 dneh po pravokrepnosti prodaje, se morejo pri sodišči pogledati.

C. kr. za mesto del. okr. sodnija v Ljubljani, dne 6. junija 1887.

V „NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani

so izšle in se dobivajo po znižani cení sledeče knjige:

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kržišnik. — Ml. 8°, 198 stranj. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 stranj. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Selski župnik.

Roman. Spisal L. Halévy, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 203 stranj. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Za dragocenim koreninom.

Povest iz življenja kitajskih pogozdnikov. Spisal A. J. Maksimov. Poslovenil J. P. Ml. 8°, 141 stranj. Stane 20 kr., po pošti 25 kr.

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 535 stranj. Stane 50 kr., po pošti 55 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 264 stranj. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 stranj. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

N o v.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Mdivrh. — Ml. 8°, 32 pól. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Casnikarstvo in naši časniki.

Spisal * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 19 pól. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Trije javni govori.

Tri dni v starem Rimu. Govoril prof. Fr. Wiesthaler. — Ženstvo v slovenski narodni pesni. Govoril dr. Ivan Tavčar. — Jeanne d' Arc, devica orleanska. Govoril prof. Fr. Šuklje. Ml. 8°, 184 stranj. Cena 20 kr., po pošti 25 kr.

P e s n i.

Zložil Franjo Ser. Cimperman, urénil in izdal Jos. Cimperman. Ml. 8°, 274 stranj. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznanke knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal dr. Ribič. — Životopisje, spisal Rajč Bož. — Prešern, Prešern ali Preširen, spisal Fr. Levstik. — Telečja pečenka, novela, spisal J. Jurčič. — N. Machiavelli, spisal dr. Ribič. — Pisma iz Rusije, spisal dr. Celestin. — Trstvo z grozdem na Ruskem, spisal dr. J. Vošnjak. — Čegava bode, novelica, spisal J. Ogrinc. Velja 15 kr.

V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, francoski spisal Viktor Cherbulez, poslovenil Davorin Hostnik Velja 25 kr.

Za oba zvezka naj se priloži še 10 kr. poštnine, za posamezne zvezke pa 5 kr.

BRATA EBERL

prodajata najboljšo in najcenejšo

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njihino stroko spadajoče blago.

(87-104)

LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4. LJUBLJANA.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.